

Василь Бойчук

Презентація праці «Король Русі Юрій I - в українській, європейській історії та державницькій традиції (1255-1308рр.)». ©

5 жовтня 2021 року в рамках атестації та екзаменування в Інституті Східної Європи(ІСЄ), директор ІСЄ доктор історичних наук, професор, академік Віктор Ідзьо на чисельні прохання колективу ІСЄ з успіхом презентував свою працю «Король Русі Юрій I - в українській, європейській історії та державницькій традиції(1255-1308рр.)» другий розділ якої пропонуємо для ознайомлення і друзям у мережі ФСБУК.

З науковою працею директора ІСЄ, історика Віктора Ідзя «Король Русі Юрій I - в українській, європейській історії та державницькій традиції (1255-1308рр.)». можна познайомитися у Львівській національній науковій бібліотеці імені Василя Стефаника та вже на сайті Інституту Східної Європи...». – www.easterneurope.nethouse.ua

**Віктор Ідзьо.
Король Юрій Левович – володар Русі-України (1301 – 1308рр.). ©**

Після смерті короля Лева Даниловича у 1301 р. єдиновладним правителем Русі-України став новий король Русі Юрій I, який продовжував правити державою зі свого столичного міста Львова. Про це ми дізнаємося з анонімого іспанського джерела "Книги знань про всі королівства, землі і володіння, які є в світі". Держава короля Юрія I

описується у час його найбільшої могутності у 1302 – 1306 рр. Автор державу Юрія Левовича називає Львівським королівством. Серед найбільших міст Львівського королівства на перше місце автор іспанського джерела ставить місто Львів.

Слід наголосити, що у своєму екскурсі іспанський автор “Книги знань про всі королівства, землі і володіння, які є в світі” детально описує королівство Юрія I Левовича у час його правління у 1302 – 1306 рр., наголошуючи: “Залишивши Польське королівство, я прибув до королівства Львів (Leon), яке німці називають Лемберг (Lunbrec), і в якому є п’ять великих міст. Перше називається Львів (Leon), друге – Київ (China), інше – Володимир (Vasadino), інше – Пінськ (Tsnez), інше – Сівер (Sever). Відомо, що королівство Львів межує з країною Романією і королівством Алеманія. Король того королівства має зелений прапор з червоним хрестом» [10, с. 205-206].

Таким чином, наголошують дослідники колективної монографії «Історія Львова», т. I, що вийшла друком у Львові у 2006 р., при з’ясуванні столиці Держави Романовичів слід насамперед враховувати, що за правління наступника Лева Даниловича, короля Юрія Левовича (1301 – 1308 рр.), держава, як це свідчить напис на його печатці, складалась з двох частин – Руського королівства і Володимирського князівства, де столицею Руського королівства був Львів, про що нам засвідчують і подальші джерела XIV ст. Ці ж дослідники не вважають, що Юрій тільки продовжив традицію коронування, яка була розпочата його дідом, королем Данилом, і продовжена Левом Даниловичем, вони вважають, “що потреба в коронації Юрієм зумовлюється протистоянням з чеськими королями з династії Пшемислідів, які поширили свою владу на Угорщину й більшу частину Польщі. Щоб зменшити загрозу з цього боку, Романовичів підтримували їхні політичні противники: за претендента на угорський престол Карла Роберта у 1305 р. чи 1306 р. видали Марію, дочку Лева Юрійовича. Великим успіхом, наголошують дослідники, було створення королем Юрієм I у 1303 р. окремої Галицької митрополії [4, с. 57, с. 59].

Літописні джерела епохи короля Юрія Левовича (1301 – 1308 рр.), зокрема “Житіє митрополита Петра”, наголошують: “Волинська земля (так це джерело називає державу Юрія I) тоді перебувала в честі і удачі..., всілякими достатками багата і славою” [6, с. 78].

Возвеличує епоху правлінням Руссю-Україною королем Юрієм I і польський хроніст Ян Длугош, який твердить, що Русь у часи правління Юрія Левовича “насолоджувалася благами миру і великою заможністю” [9, р. 51].

Наголосимо, що внаслідок розгляду документів та аналізу джерел з’ясувалося, що по смерті короля Лева I Руська Держава продовжувала функціонувати на території від Карпат до Дніпра. Вона зміцнила свої позиції завдяки правління нового короля Русі-України Юрія I Левовича, до якого перейшла вся влада і головні політичні та торгово-економічні центри Руського королівства. У час правління короля Юрія I Русь-Україна остаточно перейняла європейську систему спадкування, що припинило феодалні війни і дозволило передавати верховну владу по прямій лінії від батька до сина, тобто від короля Лева I Даниловича (1292 – 1301 рр.) до його сина Юрія I Левовича (1301 – 1308 рр.).

Внаслідок західноєвропейського престолонаслідування верховна королівська влада в Русі-Україні перейшла до наймогутнішого українського володаря першого десятиліття XIV ст. короля Юрія I Левовича, який жив у 1255 – 1308 рр., й вивчення діяльності якого є темою нашого подальшого дослідження [7, с. 23-39].

Отже, український король Юрій I (1301 – 1308) – це одна з найяскравіших постатей в історії української державності першого десятиліття XIV ст., який організував державне життя так, що воно залишилося незмінним і централізованим на початку XIV століття, яке було підтримане його не менш енергійними нащадками, синами Андрієм I і Левом II [1, с. 96-100; с. 57-59;].

Видатний український вчений, академік І. П. Крип’якевич високо оцінював значення для української державності діяльності короля Русі Юрія I (Юрія Левовича). Він наголошував, що Юрій підкреслив свою могутність тим, що, як його дід і батько, прийняв королівський титул і спромігся створити для своїх володінь окрему Руську митрополію – Галицьку. Юрій Левович, як наголошували дослідники, почав свою політичну діяльність як володар Галицької, Белзької, Червенської Холмської та Дорогичинської волостей наприкінці XIII ст., а закінчив як володар великої держави Русі-України, яка складалась з Галицької, Волинської, Київської, Чернігівсько-Сіверської, Пінської та інших земель.

Авторитет Юрія I як розсудливого і мужнього у війнах князя зростав, і в 1288 р. берестяни виступили проти Мстислава Даниловича, бажаючи перейти під владу князя Юрія Левовича, за що Мстислав наклав на них великі данини.

Однак, наголошує І. Крип’якевич, король Юрій I у свої військово-політичній діяльності, ставши князем, за традицією опирався на бояр та воєвод, з якими здійснював всі військово-політичні плани, спрямовані на розбудову держави, роздаючи їм великі території, здобуті завойовницьким шляхом.

У 1289 р. проти Мстислава Даниловича повстали жителі Берестя, підняли “коромолу” і покликали до міста Юрія Левовича. Мстислав шляхом дипломатичних переговорів зумів повернути собі місто, однак після смерті Мстислава та батька Лева всі землі Русі Юрій зумів об’єднати знову в одну державу. Юрій I був надзвичайно енергійним володарем, і ще за життя Лева розширював батьківські володіння, наступаючи на Люблін і Берестя. В 1288 р. після смерті Лешка Чорного Юрій ходив на Польщу, “бо хотів собі Любліна і Люблінської землі”.

Як єдиновладний правитель Русі, король Юрій I виявив свою силу тим, що, і як його попередники, прийняв титул короля Русі. За яких обставин він досягнув як королівського титулу, так і єдиної митрополії, наголошує І. П.

Крип'якевич. На жаль, про ці політичні процеси в Русі-Україні маємо мало відомостей [5, с. 6; с. 26; с. 38; с. 68; с. 75; с. 107].

Такої думки про політичну діяльність короля Русі-України дотримувався і німецький дослідник Г. Гельцер, який наголошував, що «свою могутність Юрій підкреслив також тим, що створив окрему Руську митрополію», про що засвідчує «Каталог епархій Константинопольського патріархату [8, р. 263].

Як бачимо, Юрій Левович на початку свого князювання брав участь у боротьбі, яка точилася між польськими князями, і серед війни був змушений вивести свій гарнізон з Любліна, оскільки встановив дружні взаємини з польською стороною, які закріпив шлюбом своєї дочки Марії з мазовецьким князем Тройденом. На нашу думку, Люблінська земля відійшла як посаг за дочкою Марією. Згодом король Юрій I втрутився у війну в Угорщині, яка точилася на Закарпатті, і яку з його волі проти угорських королів очолив надзупан Петро, син Пенте, землинський і ужанський надзупан, який визнав владу володаря Русі-України і тим втягнув у війну короля Юрія. Як засвідчують джерела, король Юрій I перебував у дружніх взаєминах з Німецьким Орденем. Засадами порозуміння була торгівля Русі-України з Балтійськими країнами. Обидві сторони уклали союз проти Золотої Орди [4, с. 57-59].

Після смерті короля Юрія I Русь-Україна перейшла до його синів Андрія I та Лева II. Вони в своїй зовнішній політиці завжди діяли разом, ставлячи під політичними документами королівську печатку свого батька – короля Юрія I. Вони титулували себе: ”Божою милістю князі всієї Русі, Галичини і Володимирії” [2, с. 303-304].

Тільки від другого шлюбу Юрій Левович з дочкою польського князя Казимира I мав трьох дітей – Марію, яка стала матір'ю короля Юрія II, та синів Андрія та Лева. Таким чином, Русь-Україна в час правління короля Юрія I Левовича складала одну велику і могутню державу з особливими, притаманними їй західноєвропейськими рисами.

Король Юрій I, продовжуючи політику свого батька, короля Лева I Даниловича, сприяв політичній консолідації Русі-України з центром у Львові, злучаючи малі князівства в єдину та могутню державу, яку в його час у Європі називають “Львівське чи Руське королівство”. Йому вдалося утвердитися не тільки в Київській та Чернігівській землях, а також у Новгород-Сіверській та Пінській землі, об'єднати всі ці князівства в лоно одного цілісного політичного організму – Руського королівства. У час Львівського королівства та його володаря короля Юрія I Галицька, Волинська, Київська, Чернігівська і Сіверська землі знову злучилися в одному українському етнічному колориті і є за всіма принципами і ознаками національної української державності. Таким чином, Руське королівство часів правління короля Юрія I Левовича внаслідок його діяльності злучається і в одну релігійну християнську інфраструктуру Руської митрополії, яку в 1303 р. під назвою “Галицької митрополії” відновив енергійний король Русі. Без сумніву, засади розвитку були закладені в час попередників Юрія I – королів Данила I та Лева I, які подолали боярську олігархію, злучили всі військово-політичні сили Русі-України, український народ задля створення єдиної централізованої Української держави, з єдиною релігією, культурою, мовою та літературою. Тому Руське королівство – Галичина, Волинь, Київщина, Чернігівщина, Сіверщина і Пінщина в час короля Юрія I переживає свій розквіт, політичну, економічну і релігійно-культурну могутність. У цей час Українська держава була об'єднана біля нової столиці – Львова. Сприятливим для розвитку Руського королівства в час правління короля Юрія I було те, що він опирався на свою обширну військово-політичну організацію, яка зуміла забезпечити недоторканість кордонів Русі-України з поляками та угорцями, які вели тоді феодалні війни. Отже, не виснажене тривалими війнами, Руське королівство часів короля Юрія I досягло значного економічного розвитку, як про це засвідчують висновки літописців: ”Русь-Україна (*Волинська земля*) відзначалась всяким багатством і славою”. За правління короля Юрія I, наголошував польський літописець Длугош, «Русь радувалася миром і славилася багатством”. Русь-Україна в час правління короля Юрія I характеризувалася етнічним і економічним розвитком. Населення розселилось на території усїєї Галичини, Волині та Київщини. Розвиток сільського господарства, солеваріння і ремесел забезпечив велику кількість продукції, яку Руське королівство вивозило як у Візантію, так і в Тевтонський орден, Литву, Польщу, Угорщину [5, с.107; с. 190-191].

За часів Юрія Левовича відбувався розвиток обробки заліза з болотних руд, що простяглися від Дністра до Львова. Розвинулось і ювелірне ремесло, доказом цього є печатки короля Юрія Левовича, срібні прикраси для вух із дорогих каменів та браслети. Тоді ж почали будувати водяні млини, розвивати храмове будівництво. Як вважають дослідники, на честь короля заклали кафедральний собор – “Собор святого Юра”, та відлили дзвони [4, с. 90].

Отже, робимо висновок, що вмїле, сильне і єдиновладне правління Руссю-Україною Юрієм I принесло українському народу спокій і добробут, а староукраїнській державі та її володарю – повагу та славу.

Польський хроніст Ян Длугош датує смерть короля Русі Юрія I Левовича 1308 р., і припускає, що тоді владу успадкували його сини – Андрій I та Лев II, які правили спільно. Лев II Юрійович, на думку авторів «Історії Львова», у 1308 р. очолив державу Романовичів. Невдовзі після його вступу на престол був написаний географічний трактат, відомий у науці як “Анонімний опис Східної Європи”, в якому сказано, що ”є величезна країна, яка називається Руссю..., має на чолі князя найбільшого з мужів. Тепер там править князь Лев, дочку якого взяв за жінку Карл, король Угорщини. Для налагодження добросусідських взаємин з Литвою Лев Юрійович видав свою середульшу дочку за між 1315 – 1319 рр. за сина Гедиміна, Любарта. Узимку 1319 –1320 р. наймолодша дочка Анастасія була видана заміж за тверського князя Олександра Михайловича. Свого первістка подружжя назвало на честь діда – Левом. На початку 20-х рр. XIV ст. посилюється литовський натиск на Русь-Україну, тому

Андрій і Лев Юрійовичі продовжували батьківську політичну традицію союзу з рицарями Тевтонського ордену, який був спрямований проти Литви. Після смерті обох князів біля 1322 – 1323 рр., бояри одноставно, за словами польського хроніста Янка з Чарикова, обрали на володаря Русі-України сина Тройдена і дочки короля Русі-України Юрія I, Марії, Болеслава, який охрестився в православ'я і при інтронізації на королівський престол узяв ім'я свого діда – короля Юрія I. В історичній літературі він відомий як правитель Русі-України на ім'я Юрія II. Він продовжував політичну діяльність короля Юрія I, на всіх документах, які він підписував, ставив видавав королівську печатку свого діда, що засвідчено у написаному ним 11 лютого 1334 р. у Львові листі до Тевтонського ордену, який зберігається зараз у Державному архіві пруської культурної спадщини у Берліні [4, с. 59].

Підсумовуючи дослідження, наголосимо, що політична діяльність синів Юрія I Андрія та Лева, внука Юрія II, які відіграли важливу роль в державному житті Русі-України, є предметом нашого подальшого дослідження.

У висновку наголосимо, що феномен Руської Держави та єдиновладної королівської влади Юрія I Левовича в XIV ст. ще довго будуть вивчати науковці, дискутуватимуть про нього українські та зарубіжні історики. Сподіваємося, що пропонуване дослідження слугуватиме поштовхом для подальшого пошуку та аналізу джерел у європейських архівах для з'ясування цієї проблеми [3, с. 112-116; с. 408-415; с. 66-68; с. 6-8].

Список використаних джерел та літератури:

1. Гречило А. До питання про символи Галицько-Волинської держави (XIII - поч. XIV ст.). //Науковий Вісник Українського Історичного Клубу. – М., 2003. Т. VII.
2. Історія Львова. – Львів: “Центр Європи”, 2006. Т. I.
3. Ідзьо В. С. Релігійна культура Європи і зародження і становлення християнства на території України. – Львів: “Ліга-Прес”, 2007.
4. Ідзьо Віктор. Король Русі Юрій I - в українській, європейській історії та державницькій традиції” (1255 - 1308). - Львів “Сполом”, 2008. - 56с.
5. Ідзьо В. С. Великий князь Лев Данилович і становлення міста Львова у XIII столітті як столиці України-Русі. //Науковий Вісник Українського Історичного Клубу. – М., 2004. Т. X.
6. Ідзьо В. С. Продовжувач справи короля Данила великий князь Лев Данилович і становлення міста Львова у XIII столітті як столиці України - Русі. Засновник Львова король Данило та Українська держава в XIII столітті (до 750-річчя першої літописної згадки міста Львова) (1256-2006). Львів: вид-во університету “Львівський Ставропігон”, 2006.
7. Дашкевич Я. Князь Лев Данилович – справжній та в традиції. Постаті. Нариси про діячів історії, політики, культури. – Львів: “Піраміда”, 2007.
8. Дашкевич Я. Геральдичне зображення лева в період Галицько-Волинської держави (перша половина XIV ст.) // Знак. – Львів, 1998. Ч. 16.
9. Віктор Ідзьо. Король Русі Юрій I - в українській, європейській історії та державницькій традиції” (1255 - 1308). - Львів “Сполом”, 2008. - 56с.
10. Історія Львова. Львів: “Центр Європи”, 2006. Т. I.
11. Ідзьо Віктор. Король Русі Юрій I - в українській, європейській історії та державницькій традиції” (1255 - 1308). - Львів “Сполом”, 2008. - 56с.
12. Крип'якевич І. П. Галицько-Волинське князівство. – Львів, 1999.
13. Віктор Ідзьо. Король Русі Юрій I - в українській, європейській історії та державницькій традиції” (1255 - 1308). - Львів “Сполом”, 2008. - 56с.
14. Седова Р. А. Святитель Петр Московский в литературе и искусстве Древней Руси. –М., 1993.
15. Шараневич И. История Галицко-Волынской Руси. – Львов, 1863.
16. Gelzer H. Baitrage zur russischen Kirchengeschichte aus griechischen Guellen. – Zeitschrift fur Kirchengeschichte, 1892, Bd. 13.
17. Dlugossii I. Annales seu Cronicae incliti Regni Poloniae. Varsoviae,1978. – Lib. 9.
18. El libro del conocimiento todos los reinos, tierras y senorias gue son por mundo/ ed.M. j. Espada //Boletin de lo Sociedad Geografica de Madrid. – Madrid,1877. T.2.